

СВЪТУЛКА

Но както вървеше занесено, повторно се спъна о единъ камъкъ и повторно се струполи на земята. Натърти си хубаво кълкитѣ, нарани си колѣното. Понече да се дигне, но не можа: дървата тежаха отгоре му. Изпъшка. Налегна го изведнажъ люта мъжа.

— Не мога повече да влача този магарешки животъ! Кжде е, кжде е смъртъта да ми прибере клетата душа!

— Тука съмъ, — изкочи смъртъта напреде му черна и грозна, съ коса на рамото, — защо ме викашъ?

Магарето зе да мига и веднага забрави и болкитѣ отъ падането, и чепатата крушова тояга.

— Викахъ те, — продума то, като наведе свѣнливо очи, — да ми повдигнешъ дървата, че да стана да си ходя, защото окъснѣхъ.

Смъртъта се усмихна, наведе се и му повдигна товара.

А. Каралийчевъ

